

Σὲ ἀγαπῶ, πορῶν, ὡς ἀδελφός Σου,
Ταλαίπωρε τοῦ βίου ὁδοιπóρε,
Καὶ ῥ' ἀνακτῆσης Σ' εὐχόμεαι τὸ φῶς Σου.
Ἄργος, 26 Ὀκτωβρίου 1884.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Στὰ μαῦρα ἐνδυμένο
«Ἔνα μικρὸ παιδάκι
Στὸ δρόμο τὸ καῦμένο
Περπάτει λυπημένο
Χλωμὸ σὰν τὸ κεράκι!»

Κι' ἐγὼ, πατέρας εἶμαι...
Τὸ πόρεσ' ἡ ψυχὴ μου!
«Πές μου» τοῦ λέγω «διατί·
Τὴν μαύρη φορεσιὰ αὐτῇ
Σοῦ φόρεσαν παιδί μου;»

Πουλάκι πληγωμένο
Τὸ στόμα μισανοίγει,
Πλὴν ἀπ' τὰ στήθη του εὐθὺς
Ἐβγῆκε στεναγμὸς βαθὺς
Καὶ τὴν φωνὴν του πνίγει!

Γύρισε καὶ μ' ἐκύταξε
Μὲ μᾶτι βουρλωμένο
Καὶ μὲ παράπονο πικρὸ
Τὸ ἄτυχο 'κεῖτο μικρὸ
Μοῦ εἶπε τὸ καῦμένο!

«Τὸν πῆραν οἱ παπᾶδες...
Δὲν ἔχω πιά πατέρα!
Νᾶναι ἡ φορεσιὰ μας
Μαύρη σὰν τὴν καρδιά μας
Μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα!»

«Μὴν κλαῖς, φῶς μου, τοῦ λέγω
Τὸ Πάσχα θὰ γυρίσῃ
Καὶ μίαν ἄλλην φορεσιὰ
Θὲ ρὰ σοῦ φέρῃ μὲ χρυσὰ
Καὶ θὲ ρὰ σὲ στολίσῃ!»

«Τὸ λὲς γὰρ ρὰ μὴν κλαίω!..
Πρὶν φύγῃ εἰς τὸν οὐρανὸν
Γιὰτί μοῦ εἶπε κλαίωρ!
«Δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον
Πτωχό μου ὄρφανό!»

«ὦ! μαῦρα ρὰ μὴ βάλλουν
Τὰ δύστυχά μου τὰ παιδῶν,
Ὅταν ἐμβῶ στὸ χῶμα!
Γιατί 'ραι τάφος στήν καρδιά
Τὸ μαῦρο αὐτὸ χρῶμα!

Ἐρ' Ἀλεξανδρεία.

Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Ποῦλὶ θαλασσοτάξειδο, δελφίρι φτερωτό,
Βαπόρι μου, ποῦ γὰρ φωτὶς σοῦ καίει ἡ ματία της
«ὦ, κύτταξε στὸ πέλαγο, ποῦ θάβγῃ τὰ νοικιὰ,
Ἄν ἄνεμος ἀδιάντροπος φουσηῇ στὰ μαλλιά της
Καὶ ξεγλυστρήσουν κύματα σὰν φεῖδια κρονοσταλλέντα
Νὰ μοῦ τὴν ἔχῃς ἔννοια»

Ἐκεῖ ποῦ τὸ κορμάκι της θὰ γύρῃ σιγανὰ,
Γὰρ προσκεφάλι πάρε μου καὶ βάρ' της τὴν καρδιά μου
Σιμά της τὴν ἀγάπη μου σοῦ δίνω τὰ γυρνοπνῶ
Καὶ γὰρ δροσιὰ στὰ χεῖλῃ της σοῦ δίνω τὰ φιλιὰ μου.
Δανείσου κ' ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας κομμάτι
καὶ κᾶνε της κρεβάτι.

Ἀθήραι 1882.

ΑΙΜΙΔΙΟΣ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ.

Πές μου ρὰ ζῆς φεγγάρι
Ποῦ ἐκεῖ ψηλὰ γυρίζεις,
καὶ μὲ Οὐράνια χάρι
τὴν ρύκτα μὲ φωτίζεις·
ἡ κόρη ἐκείνη ἀκόμα
μὲ τὸ γλυκὸ της στόμα,
σοῦ λέει ποτὲ γὰρ μὲ;

Πόσαις φοραῖς, θυμίσον
πλασμένος ἀπὸ τὰ χέρια,
τὴν δύη τὴ χρυσή σου
θωρῶντας καὶ τὰ στέβια,
μ' ὀρκίζετο φίλιαν,
ἀγάπην αἰωνίαν,
ὦ! Εὐτυχεῖς σιγμαι!...

Κλῶψε γλυκὸ φεγγάρι,
ἀγάπη τῆς καρδίας μου,
τῆς νεώτης μου καμάρι
καὶ φῶς τῆς σκοτιδιᾶς μου,
ἡ κόρη τῶρα 'κεῖνη
ἀγάπη ε' ἄλλον δίνει
γιατ' εἶμαι δυστυχής!...

Ἐβῆσαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα...
τὰ εὐτυχισμένα νεῖδατα,
μαράθηκαν τὰ κρῖνα
ἐκεῖνα τὰ δροσιὰτα...
καὶ τῶρα μόνον θάβρη
ἀπελπισία μαύρη
ε' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

Σ' τὸν κόσμον αὐτὸν ὠμέρα!...
καρεῖς σὰν δυστυχίση,
κάλλιο ρὰ πά(η) στὰ ξένα
κ' ἐκεῖ πικρὰ ρὰ ζήση...
παρὰ ἐδὼ ρὰ μένῃ
ποῦ ἡ ἀγάπη εἶνε ξένη,
καὶ δὲν τὸν συμπονεῖ

Ἐκεῖ τὴν δυστυχία
θὰ ἔχω συντροφιά μου
τὴ μαύρη ἐρημία
ἐλπίδα ε' τὰ δειρά μου,...
κ' ἐδὼ ἡ ἀγαπημένη
ἄς εἶν' εὐτυχισμένη
καὶ ἄς μὲ λησμονεῖ.

Ἐρ' Πειραιεῖ κατὰ ὁκτώβριον 1884.